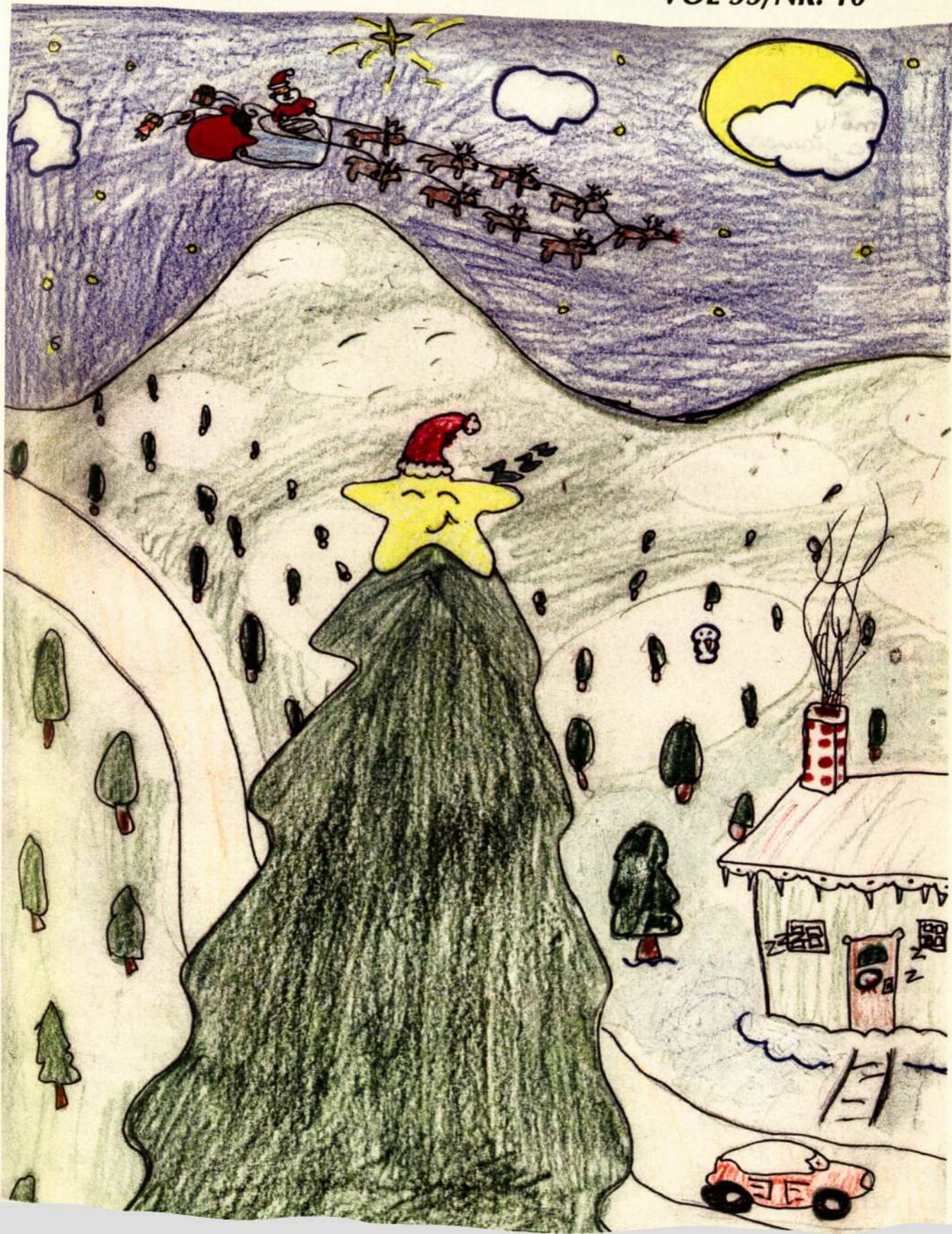

EGLUTĖ

GRUODIS* 2002 * DECEMBER

VOL 53/NR. 10

EGLUTĖ

GRUODIS / DECEMBER / 2002 VOL 53 / NR. 10

PRIE EGLUTĖS SUSIRINKO:

Kalėdos....1

Sudie, Senieji Metai....2

Pasakų senelės pasakos

Berniukas ir saldainis....3

Tylia naktį....8

Protinga mergytė....10

Kalėdinė armonika....11

Galvosūkliai...33

Vaikų kūryba

Sniego senių nuotyčiai

naktį....22

Senolio padavimai,
legendos, istorijos

Kūčių vakaras....18

Kūčios....19

Kalėdinė eglutė....20

Kalėdų senelio
sulaukus....21

Žiniukas su pasaulio įdomybėm
Šiaurės elnias....231

Pirmame viršelyje

Nidos Mulokaitės 7 sk., 12 metų iš Santa Monica, CA piešinys

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata - 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba

REDAKTORĖ: Aušra Spitrienė

ADMINISTRACIJA, MAKETAVIMAS, SPAUSDINIMAS: Ričardo spaustuvė. tel.: 708-430-1911

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00 single copy \$1.50, to Lithuania and other countries. \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465. Second class postage paid at Lackport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: Eglute Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465.

Kalėdos

Vytė Nemunėlis

Kalėdos, Kalėdos! –
Liūliuoja varpai,
Kalėdos, Kalėdos! –
Dainuoja vaikai,

Ir žalios eglutės prie apsnigto kelio
Viršūnes į dangų šlamėdamos kelia.

Kalėdos, Kalėdos
Jau eina pas mus,
Jau lanko giružę,
Laukus ir namus,

Jau supa mūs širdį,
džiaugsmu ją pripildo,
Ir skambanti "Glorija"
sielą mūs šildo.

Kalėdos, Kalėdos! –
Varpeliai skambės,
Kad gimusį Kristų
Mes mylim kalbės,

O Kūdikio meilė kaip saulė auksinė
Gaivins mūsų žemės ir mūsų krūtinę.

Sudie, Senieji Metai

Vytė NEMUNĖLIS

Sudie, senieji metai,
Pas mus gražiai gyvenę,
O po linksmų Kalėdų
Tuoį ėmę ir pasenę.

Vaikus upely maudėt,
Daug obuolių pririnkot,
O Gruodis kai atėjo,
Sušalot ir sulinkot.

Jauni ir smagūs buvot,
Linksmų daug turėjot,
Žiedų pribarstėt žemę,
Paukščiukų priperėjot.

Keliaukit sau laimingi!..
Naujieji neužgaišo –
Ir jie mums dovanėlių
Atneš gal pilną maišą.

Iš avelių debesų
Vėjo siūlu vilnoniu,
Mezga pasaką senelė,
Deda pasakų skrynelėn.
Atsisėsk ir paskaityk
Pasakų šalin sugrižk.

Matai, kad pasakose būna daug
visokių gražių senoviškų ir nevysai
suprantamų žodžių. Bet
nenušimink - Senelė tau paaiškins.

BERNIUKAS IR SALDAINIS

Aurelija Čeredėjevaitė

Kartą gyveno berniukas. Nei didelis, nei mažas. Manot, kad tokių berniukų nebūna? Ogi būna! Pats manė, kad jau didelis, o iš tikrųjų buvo mažas.

Kalėdų išvakarėse mama berniuką trumpam paliko pas tetą. Teta gyveno pačiame miesto centre ir turėjo dukrą labai šaltu vardu – Žeimė. Berniukas laukdamas mamos žiūrėjo pro langą į skubančius praeivius.

- Kur jie taip skuba? – nesuprato vaikas.

- Su reikalais! – atšovė teta ir nušlepsėjo į virtuvę. Berniukas dar spėjo žvilgtelėti į nueinančią tetą ir pamatė, kad jos nosis susipykusi su burna, akys nemėgsta kaktos, o smakras išdidus ir vienišas. “Ji ragana”, - pamanė berniukas ir apsidairė. Kambarys atrodė kitaip nei visada, paslaptینگiau... Kalėdų išvakarėse išryškėja tikroji daiktų ir žmonių prigimtis. Berniukas dar kartą žvilgtelėjo pro langą ir suprato, kad “reikalai” – tai didžiuliai spindintys

Atšovė teta

- greitai atsakė ir
šautuvo tokiame
greitam atsakymui
visai nereikia.

Nušlepsėjo

- nuėjo vilkdama
kojas.

Daiktų prigimtis

- slaptos daiktų
savybės, kurių
šiaip nematom.

Žvilgtelėjo

- labai greitai ir
trumpam
pasižiūrėjo.

paketai praeivių rankose.

- O! Koks didelis geltonas reikalas... – negalėjo paslėpti nuostabos vaikas.

- O čia raudonas reikalas su kaspinu... Gražu! – nenustojo žavėtis mažas išdykėlis.

- O čia reikalas su ratukais, o čia du reikalai – žalias ir mėlynas! Tai bent! O dabar eina reikalas su širdelėmis – ir berniukas laimingas nusijuokė: pasaulis pilnas nuostabių spalvotų reikalų!

- Ko čia šūkauji? – paklausė Žeimė, kuri laiką stebėjusi berniuką prie lango.

- Pažiūrėk, kokie gražūs reikalai! – nenustygo jis. Tuo metu pradėjo snigti, ir berniukas pridūrė:

- Tai todėl, kad sninga Kalėdomis...

Žeimė žvilgtelėjo pro langą, tačiau nieko nepamatė. Ji supyko ir pasakė:

- Kvailys! Nematau jokių gražių reikalų, - ir parodė berniukui liežuvį.

Nenustygo

- negalėjo išbūti vienoje vietoje.

Stryktelėjo

- pašoko.

Susigrūsti į burną

- greitai suvalgyti, panašiai kaip jūs vaikai valgote iš ryto kai į mokyklą vėluojate.

Pastebėjo

- netikėtai pamatė.

Sukuždėjo

- labai tyliai pasakė.

sotis...

nutraukė durų

mama.

vykit, -

mai

o ir

ni

d

o

oki

nuplėšė saldainio rūbelį.

ir norėjo susigrūsti į burną,

saldainis... šypsosi.

trumpos valandėlės jis tyliai

šypsotis?

sotis...

nutraukė durų

mama.

vykit, -

mai

o ir

ni

d

o

oki

nuplėšė saldainio rūbelį.

ir norėjo susigrūsti į burną,

saldainis... šypsosi.

trumpos valandėlės jis tyliai

šypsotis?

sotis...

nutraukė durų

mama.

vykit, -

mai

o ir

ni

d

o

oki

nuplėšė saldainio rūbelį.

ir norėjo susigrūsti į burną,

saldainis... šypsosi.

trumpos valandėlės jis tyliai

šypsotis?

sotis...

nutraukė durų

mama.

vykit, -

mai

o ir

ni

d

o

oki

nuplėšė saldainio rūbelį.

ir norėjo susigrūsti į burną,

saldainis... šypsosi.

trumpos valandėlės jis tyliai

šypsotis?

sotis...

nutraukė durų

mama.

vykit, -

mai

o ir

ni

d

o

oki

nuplėšė saldainio rūbelį.

ir norėjo susigrūsti į burną,

saldainis... šypsosi.

trumpos valandėlės jis tyliai

šypsotis?

sotis...

nutraukė durų

mama.

vykit, -

mai

o ir

ni

d

o

oki

nuplėšė saldainio rūbelį.

ir norėjo susigrūsti į burną,

saldainis... šypsosi.

trumpos valandėlės jis tyliai

šypsotis?

sotis...

nutraukė durų

mama.

vykit, -

mai

o ir

ni

d

o

oki

nuplėšė saldainio rūbelį.

ir norėjo susigrūsti į burną,

saldainis... šypsosi.

trumpos valandėlės jis tyliai

šypsotis?

sotis...

nutraukė durų

mama.

vykit, -

mai

o ir

ni

d

o

oki

nuplėšė saldainio rūbelį.

ir norėjo susigrūsti į burną,

saldainis... šypsosi.

trumpos valandėlės jis tyliai

šypsotis?

sotis...

nutraukė durų

mama.

vykit, -

mai

o ir

ni

d

o

oki

nuplėšė saldainio rūbelį.

ir norėjo susigrūsti į burną,

saldainis... šypsosi.

trumpos valandėlės jis tyliai

šypsotis?

- Suvalgiau.

- Tada eikime žaisti namus: aš būsiu mama, o tu – tėtis ir turėsi manęs klausyti!

- Vyrai ančių neklauso! – atšovė berniukas ir nėrė tolyn, nes mergaitė smagiai užsimojo jam suduoti. Vėl išgelbėjo mama.

- Sūnau, laikas namo.

- Jis prasivardžiuoja, - pravirko mergaitė.

- Koks neišauklėtas vaikas! – stebėjosi teta.

- Ji nemoka šypsotis ir nežino, kad būna spalvoti reikalai, - teisinosi berniukas.

Pagaliau visi atsisveikino. Berniukas skubėjo kuo greičiau pasikalbėti su saldainiu. Grįžęs tuoj pat užsidarė savo kambaryje ir ištraukė nuo šalčio tirtantį saldainį.

- Atsiprašau, - sumurmėjo berniukas ir apvilko saldainį suknele, arba, kitaip tariant, popierėliu.

- Ak, - atsiduso saldainis ir nusišypsojo.

- Tu nebijok, aš tavęs nevalgysiu, - paguodė berniukas. - Aš uždarysiu tave į tokį paprastą reikalą - batų dėžę. Galėsi sau šypsotis – niekas netrukdyt!

- Batų dėžėje tamsu ir šalta, - nusiminė saldainis.

- Bet tavęs čia niekas nesuras, ir tu šypsosies tik man, - nusprendė berniukas ir visam laikui įkurdino saldainį batų dėžėje. Pradžioje jis dažnai atidarydavo dėžę patikrinti, ar saldainis dar šypsosi. Retkarčiais lyžteldavo jį liežuviu ir vėl uždarydavo. Vėliau vis rečiau prisimindavo saldujį draugą.

Taip prabėgo metai. Artėjo kitos Kalėdos. Saldainis liūdnas tūnojo

dėžutės kampe. Berniukas tik trumpai akimirkai pasirodė, norėdamas pasigirti:

- Darausiu pirato kaukę karnavalui!

Ir nudūmė. Saldainis jau nesišypsojo, bet berniukas ir nepasigedo šypsenos. Jis taip skubėjo, kad paliko pravirą batų dėžutę. Saldainis tik strykt ir iššoko.

G r e t i m a m e kambaryje jis nustėro: viduryje stovėjo kalėdine eglutė. Tokia graži ir spindinti spalvotais bumbulais, kad saldainis net pravirko iš širdgėlos. Niekas nematė saldainio ašarų, negirdėjo jo liūdno balso:

- Nenoriu daugiau lindėti dėžėje, noriu kaboti ant eglutės!

Tuo metu kaimynų berniukas atėjo pasižiūrėti eglutės. Jis pamatė ant grindų gulintį saldainį, pakėlė jį ir pasakė:

- Štai, užmiršote pakabinti!

Taip saldainis visai netikėtai tapo kalėdiniu žaisliuku. Jis kabojo ant eglutės šakos ir vėl laimingas šypsojosi: tiems, kurie turi spalvotų reikalų, ir tiems, kurių reikalai bespalviai...

Iš šalčio tirtantį

- labai sušalusį.

Įkurdino

- apgyvendino.

Tūnojo

- kur nors kampe įlides sėdėjo.

Nustėro

- nustebo, nes buvo labai netikėta.

Tylių Naktį

Vieną baltą šaltos žiemos naktį klevo kamieno langeliuose žibėjo šviesa. Virš paslaptingojo namelio durų puikavosi užrašas: "Elfas Polis".

Polį draugai vadino Ilgąja Ausimi, nes jo ausys buvo gana ilgos.

Taigi tą tylią naktį iš lėto snigo.

Visi miško gyventojai vakarojo pas lokiuką Kuką. Gėrė arbatą, kramsnojo džiovintas uogytės ir meduolius. Visi buvo linksmi, laimingi ir laukė Šv. Kalėdų. Polis taip pat laukė Kalėdų, tačiau tūnojo vienas namuose ir buvo be galo liūdnas. Mažąjį elfą draugai kvietė pas lokiuką į svečius, bet Polis nenuėjo. Elfas Polis manė, kad visi svečiai tik ir žiūrės į jo ilgas ausis.

Taip Polis būtų visą žiemą praleidęs vienas ir

nekišęs nosies į lauką, jeigu ne jo draugai. Viešėdami pas lokiuką Kuką Polio draugai greitai pastebėjo, kad nėra Polio ir labai susirūpino. Keli artimiausi Polio draugai patraukė mažojo elfo namų link. Liūdnas ir vienišas elfas atvėrė duris ir išvydo tris savo draugus.

- Poli, kodėl neatėjai? – pasiteiravo kiškutis Kikas.

- Gal sergi? – susirūpinęs paklausė apuokas Bobas
Polis tik tyliai piršteliu parodė į savo ausis...

- Oi, Poli, kiekvienas turi trūkumų, - viską supratęs tarė elfas Topas. – Štai mano užsiritusi nosis. Ir nieko.

- Taip, taip, - pritarė kiškutis Kikas, - mano ilgos ausys ir dar visi skeltalūpiu vadina.

- O mano pilvas kaip balionas, - pasakė apuokas Bobas ir pridūrė – bet tai visai netrukdo mums draugauti. Juk taip?

- Taip, tiesa, - šyptelėjo Polis, supratęs, kad be reikalo krimtosi.

- Na, jeigu jau viskas gerai, tai greitai lekiam pas lokiuką Kuką – visus paskubino storasis apuokas.

Tą tylią naktį dar ilgai švietė lokiuko namelio langai. Visi daug juokėsi ir pamiršę savo bėdas laukė Kalėdų...

Protina Mergytė

M. Vainilaitis

Sauliukas padarė zylutėms lesyklėlę. Pritaisė ją balkone, po langu. Danutė išnešė lašinių gabalėlį, pabėrė saulėgražų ir ėmė stebėti paukštelių.

Paspaudė stiprus šaltis. Lesyklėlę pastebėjo žvirbliai.

- Čik čirik, čik čirik! - išbaidė žvirbliai zylutes ir sulesė visas saulėgražas.

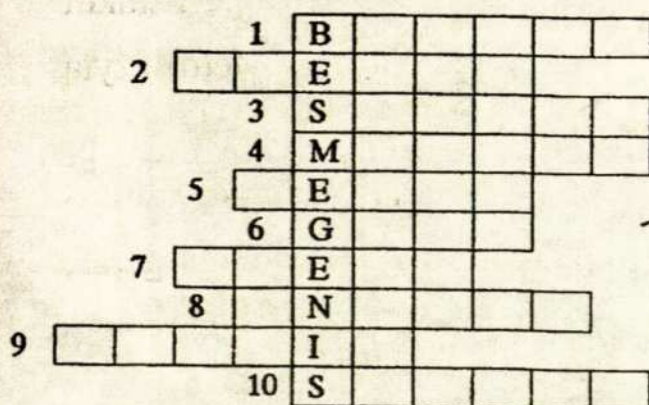
Ką daryti? Danutė galvojo, galvojo ir pagaliau sugalvojo. Pripūtė guminių katiną ir pastatė ant palangės.

- Čirr-r-r! - suriko nusigandę žvirbliukai ir dingo alyvų krūme. O zylutės - gudrūs paukšteliai, suprato, kad katinas netikras. Susirinko visas jų pulkas ir vėl ėmė lesti saulėgražas.

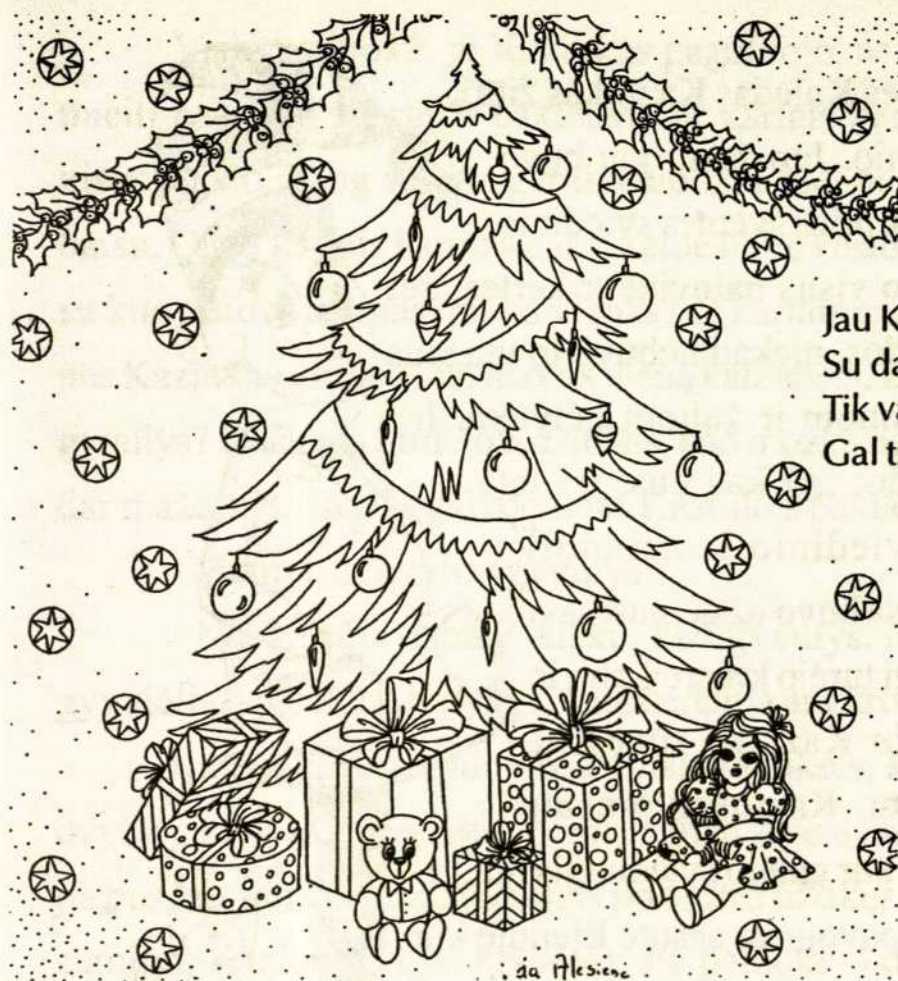
Danutei ir smagu, ir liūdna: zylutes sočios, o žvirbliukai bailiukai - alkani.

- Lesinsiu paukštelių iš eilės! - nutarė mergytė. Nuo to laiko guminis katinas vieną pusdienį tupėdavo ant palangės, o kitą - po stalu.

I. Išspręsk kryžiažodį.

1. Kalėdų Senelio balta 2. Žiemą užšąla kūdros, upės,
3. Už langų varškę krečia. 4. Šiaurėje gyvena baltosios 5. Niekas nepeni, o tunka. 6. Kokia žiema, kai daug sniego ir labai šalta? 7. Lede prakirsta skylė, labai reikalinga žvejams. 8. Balta mergelė žiemą ore šoka. 9. Jo nematai, bet žiemą jis už nosies čiumpa. 10. Ko nemėgsta besmegenis?

Jau Kalėdos atskubėjo
Su daugybe dovanų,
Tik vaikai kažkur išbėgo,
Gal tik atsinešt spalvų.

KALĖDINĖ ARMONIKA

Kaziukas buvo mažas, nevaikščiojo į mokyklą ir žaidė namuose su seserim Elenute, kuri buvo dar mažesnė už jį. Kaziukui prieš Kalėdas teta padovanojo raudonom ir žaliom gėlytėm dažytą gražų sviedinį ir pasakė:

- Tu, Kaziuk, viską išmėtai. Jei iki Kalėdų nepamesi sviedinio, nepradursi jo arba nesudraskysi, ir jei visada būsi geras, aš tau Kalėdoms nupirksiu armoniką.

- Tikrą armoniką? - paklausė Kaziukas.

- Visai tikrą, - atsakė teta, - visai tikrą, bet nedidelę. Kaip tik tau.

Kaziukas pažadėjo būti geras. Jis klausė tėvelių, neskriaudė sesers Elenutės, nemėtė gaidžio akmenėliais, netampė katino už ausų, nejojo ant šuns Margio, ir iš viso elgėsi gerai, nes jam labai

reikėjo armonikos.

Bet visai prieš Kalėdas Kaziukas žiūri, kad nebėra sviedinio. Juo žaisti jau buvo nusibodę ir todėl tik prieš šventes sviedinio pasigedo. Išieškojo visus palovius ir kertes, bet niekur nerado. Rodos, niekad nebuvo to gražaus sviedinio su raudonom ir žaliom gėlytėm. Ir Kaziukas išsigando: „O kas bus, jei teta pamatys, nėra sviedinio ir nenupirks armonikos?“ Bet teta buvo užsiėmusi savo darbais, tėveliai irgi turėjo kitų reikalų, ir niekas nepastebėjo Kaziuko rūpesčių prapuolusiu daiktu. Kaziukas niekaip negalėjo atsiminti, kur galėjo sviedinėlis dingti. Gal kartais vaikai pavogė ar sesutė Elenutė kur nors užkišo?

Taip jam besirūpinant atėjo Kūčių diena. Visi ruošėsi Kalėdom, o Kaziuką kankino rūpestis: tikriausiai jis nebegaus armonikos, jei teta sužinos, kad Kaziukas dovanotų daiktų nesaugo. Galbūt, teta jau tai ir žino, nes nieko nebeužsiminė apie armoniką. Jei turėtų Kaziukas sviedinį, galėtų tetos akyse juo pažaisti ir pasakyti:

- Matote, teta, sviedinį tebeturiu, tai Kalėdoms tikrai nupirksit armoniką. - Bet Kaziukas to negalėjo pasakyti. Jis tylėjo ir ieškojo.

Kūčių dieną teta, bekalbėdama su mamyte ir tėveliu, pasakė:

- Šiąnakt neužmirškite pasiklausyti, ką pasakys mūsų bėris, nes Kūčių naktį visi gyvuliai kalba.

- Juokai, niekas niekada nėra girdėjęs, - pasakė mamytė.

- Neklausė tai ir negirdėjo, o vis tiek kalba, - nenusileido teta, - šiąnakt galėsite pasiklausyti, - nusišypsojo tėvelis, - tada tikrai sužinosit.

Visi nusijuokė, gi Kaziukas pagalvojo, ar neverta būtų naktį nueiti pas šunį Margį ir paklausti, ar kartais nematė sviedinio. Jis visur laksto, daug žino ir gerai užuodžia. Bet naktį keltis ir šalta ir baisu. O gal kartais katinas naktį kalbės? Jis visada guli virtuvėj. Bet su kuo kalbės katinas, jei jis vienas? O kartais gali ir vienas kalbėti, nes Kaziukas girdėjo tetą kartais vieną kalbančią. Bet kažin, ar katinas gyvulys? Kažkada girdėjo Kaziukas, kad ir ožka ne gyvulys, o katinas dar mažesnis. Taip begalvodamas Kaziukas paklausė mamytės:

- Mamyt, ar katinas gyvulys?

- Na, kas čia dabar? Aišku, kad gyvulys. Mažas, bet vis tiek gyvulėlis, - atsakė mamytė, kažką dėdama ant krosnies.

Kaziukas ilgai galvojo. Jis naktį atsikels, kai laikrodis išmuš dvylika ir įeis į virtuvę. Bus įdomu išgirsti katiną kalbant ir gal sviedinį jis bus kur nors belandžiodamas po kertes užtikęs. Kai po Kūčių visi sumigo, Kaziukas ilgai klausėsi. Jis palaukė, kol laikrodis išmušė dvylika kartų ir tada tyliai išsoko iš lovos. Šaltas oras perpylė jį, kaip vandeniui, bet jis vis tiek ant pirštų galų eidamas pasiekė virtuvę. Prie krosnies švietė žalios katino akys. Matyt, jį pabudino Kaziuko žingsniai.

Kaziukas tylomis pasilenkė ir pasakė katinui tiesiog į ausį:

- Katinėli, ar nematei mano sviedinio?

Katinas išsigando taip netikėtai Kaziuko užkluptas, pašoko ir koja gribštelėjo jam per skruostą. Kaziukas pašoko atgal, ranka perbraukdamas per veidą, kuris labai perštėjo. Jis sudavė ranka katinui per galvą ir su perštinčia nosimi atsigulė. Kaziukas

negreit begalėjo užmigti. Jo galvoje buvo mintis: kažin, ar labai įdrėskė? Gal rytoj rytą jokio ženklų nebus? Kai rytą Kaziukas atsikėlė, tėveliai buvo išvažiavę į bažnyčią. Kaziukas skubiai nubėgo prie veidrodžio. Tikrai, dešinėj pusėj nosies buvo raudonas brėžis. Kaziukas nusiprausė, o teta, kai padėjo jam ir Elenutei pusryčius, pamatė Kaziuko sudraskytą veidą ir paklausė:

- Kur nosį nusibraižei? Tai vaikas. Būsi per šventes apsidraskęs.

Kaziukas verkdamas pamelavo:

- Katiną šiandien rytą paėmiau panešiot ir sudraskė.

- Neverk, - tarė teta, - žiūrėk net Elenutė juokiasi, štai tau armonika. Vakar būčiau atidavus, bet sakau grosi per naktį. Nosis sugis. Šiandien gimė Jėzus, taikos šventė, tai reikia ir katinui atleisti. Jei visi žmonės būtų geri, tai visiems ir visada būtų gera, kaip per Kalėdas. O Elenutei Kalėdų senis atnešė lėlę.

Kaziukas net valgyt nebenorėjo. Teta nukrausčius stalą ant kėdės padėjo katinui pieno, kad neatimtų Margis, kuris kambario kertėj gulėjo galvą padėjęs tarp kojų, lyg negyvas. Kaziukas pabandė

groti, o kai teta išėjo į kitą kambarį miegot ar melstis, pradėjo labai stipriai traukti armoniką. Gražūs garsai skrido iš tos blizgančios dėžutės, ir Kaziukui buvo labai smagu. Elenutei irgi labai patiko, ir ji, įsikišusi į burną pirštą, klausėsi to gražaus Kaziuko grojimo. Tik Margis pabudo ir pradėjo cypdamas draskyti duris. Kaziukas jį išleido laukan ir vėl grojo. Tada katinas, palikęs ant kėdės neišlaktą pieną, palindo palovin.

- Kažin ką tas katinas ten pamatė? - pasakė Kaziukas ir atsargiai padėjęs ant stalo armoniką ir uždraudęs Elenutei ją paliesti, palindo po lova. Katinas tupėjo susitraukęs, lyg jam būtų šalta. Kaziukas norėjo lįsti atgal, bet žiūri, kad už vienos lovos kojos užsispraudęs guli sviedinys. Kaziukas jį ištraukė, išmetė vidurin kambario ir iš to džiaugsmo dar labiau pradėjo groti.

Kai grįžo namo tėveliai ir apibarė Kaziuką už apdraskytą nosį, vėl visi pradėjo kalbėti apie Kūčias ir Kalėdas, Kaziukas tarė:

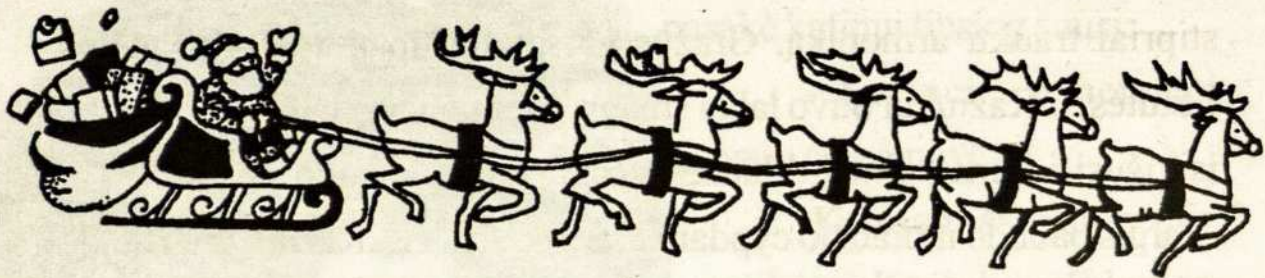
- O aš žinau, kad gyvuliai kalba Kūčių naktį.

- Iš kur tu žinai? - paklausė tėvelis.

Kadangi sviedinys buvo atsiradęs ir armonika buvo jau gauta, Kaziukas įsidrąsinęs papasakojo kaip naktį atsikėlęs, kaip klausė katino ir kaip šiandien katinas palindęs po lova parodė sviedinį

- Išsigandęs tavo muzikos Margis išbėgo

lauk ir katinas palindo
palovin nuo tavo
grojimo, - nusijuokė
tėvelis.

- Vis tiek
gyvuliai kalba, -
pasakė teta, bet jos
niekas nebeklausė, nes
visi baigė valgyti, tėvelis
skaitė laikraštį, o
mamytė kraustė nuo
stalo indus. Elenutė
užmigo lovoj
apsikabinusi naująją
lėlę, o Kaziukas pyko ant
katino, kam šis rodosi labai

daug nusimanęs muzikoj ir lenda į
palovį pasislėpti nuo puikaus grojimo. Kaziukas norėjo pasigauti katiną,
uždaryti į kertę ir groti jam ilgai prie pat ausų, bet atsiminęs, kad teta
liepė atleisti katinui už apdraskytą nosį, Kaziukas nutarė atleisti ir už
muzikos nesiklausymą. Kaziukas atsitūpė ant kėdės prie lango ir žiūrėjo
į lauką. Buvo tylu ir labai gera. Kaziukas tik negalėjo suprasti, kodėl
žmonės negali visą laiką būti vienas kitam geri, kad visada būtų Kalėdos
ir jis visada galėtų groti nauja armonika.

Pats laikas pasidaryti savo Naujų Metų kalendorių, kuriame būtų surašytos tavo artimųjų ir draugų gimimo dienos.

SAUSIS 	VASARIS 	KOVAS 	BALANDIS
GEGUŽĖ 	BIRŽELIS 	LIEPA 	RUGPJŪTIS
RUGSĖJIS 	SPALIS 	LAPKRITIS 	GRUODIS

Kiek legendų, padavimų
Mūs senoliai vis dar žino.
Buvo tai labai senai,
Kai gyveno milžinai,
Laumės gelsvą kasą pynė
Iš tautosakos lobyno.

Kūčių vakaras

Martynas Vainilaitis

Pilna piesta aguonų pieno.
O valgių valgių – Dievo duota...
Atnešk, seneli, kuokštą šieno,
Užtiesim staltiese raštuota.

Kisielius išvirė – atšalo.
O rėtis kupinas prėskučių.
Visi šį vakarą prie stalo
Susėsime ramūs švęsti Kūčių.

Pažvelgs iš balto paplotėlio
Dievulis geras, kūtėj gimęs,
Prie jo – nekalto mažutėlio –
Šypsosis angelas parimęs.

Ir užvaldys kiekvieno sielą
Kilni tikėjimo palaima.
Šventa naktis tą jausmą mielą
Nešios po visą mūsų kaimą.

Kūčios – tai Kristaus gimimo dienos, šv. Kalėdų, išvakarės. Šią dieną visi stengiamės grįžti į gimtuosius namus, kur susiburia visa šeima prie bendro stalo. Kūčių stalas ypatingas. Pradžioje ant jo lygiu sluoksniu išsklaidome glėbelį šieno, kuris primena mums, kad

Jėzus gimė tvartelyje ir gulėjo ēdžiose. Tada tiesiame baltą staltiesę. Stalo viduryje, apsuptas kitų valgių, - šventės simbolis - kalėdaitis. Valgių skaičius tikslus: 12 (metuose - 12 mėn.) arba 13 (Jėzus Kristus ir 12 Apaštalų). Kūčių valgius gaminame iš lauko, daržo, sodo ar miško gėrybių. Taip pat svarbūs žuvies patiekalai. Visi valgiai pasniko, pagardiname tik aliejumi. Kūčių dieną ruošiamo patiekalus ir šv. Kalėdų stalui: kepame ar verdame kiaulienos kumpį, kepame žąsį ar vištą ir, aišku, pyragus, meduolius, meduoliukus, tortus.

Kūčių vakarienę valgome ne anksčiau, kaip danguje išsižiebia Vakarinė žvaigždė. Prie stalo turėtų sėdėti lyginis valgytojų skaičius. Jei šeimoje tiek nėra, pasikvieskime artimesnį vienišą žmogų.

Kūčios – šeimos santarvės šventė, susėdę prie stalo visi susitaikykime, užmirškime buvusias nuoskaudas, palinkėkime vieni kitiems sveikatos, laimės, sėkmės ateinančių metų darbuose. Ir tikėkime, kad tą dieną pasakyti linkėjimai būtinai išsipildys.

KALĖDINĖ EGLUTĖ

Aušra Kargaudienė

Jeĩ paklaustume: “Kodėl puošiame eglutę per Kalėdas?”, turbūt daugelis nesusimąstęs pasakysite: “Kad būtų gražu.”

Senovės lietuviai medžius puošdavo prie šventų šaltinių, norėdami ko nors dievų išmelsti. Liepos medį, kurį dažnai vadindavo motina, moterys puošė kaspinais, skarelėmis, juostomis.

Nuo seno per Kalėdas eglių šakelių užkišdavo už stalo, jomis apkaišydavo duris. Pirmosios papuoštos eglutės Lietuvoje pasirodė prieš 100 metų. Jos dažniausiai būdavo mažos, puštos obuoliais, kankorėžiais, uogų karoliais ir labai skyrėsi nuo šiandieninių puošnių žibančių egļučių. Vėliau ant eglės kabindavo saldinius, sausinius, paukštukus, arkliukus, lėles, mėnuliukus, žvaigždutes, riestainius.

Seniausi pagaminti rankomis yra papuošalai iš šiaudų, pajūrio karpiniai iš popieriaus, o taip pat paukšteliai (rečiau žmogučiai) iš kiaušinio lukšto ir popieriaus. Pastarieji papuošalai yra primiršti, bet labai įdomūs.

Seniau eglutes puošdavo degančios žvakutės, kurias dabar pakeitė elektros lemputės. Įvairiaspalvės lemputės ne tik labai puošia eglutę, bet ir nesukelia gaisro. Viršūnę dažnai puošiame žvaigžde, kuri ne tik yra eglutės karūna, bet ir simbolizuoja Beatliejaus žvaigždę. Šiandien daugybės rūšių, formų ir spalvų žaisliukai ir girliandos puošia Kalėdų eglutes, jie pakeitė obuolius, riešutus ir uogas. Kartu su eglutės puošimu atsirado tradicija dėti po ja dovanėles.

Dovanėlės po eglute – tai širdingi sveikinimai ir linkėjimai, laukimas ir džiaugsmas.

KALĖDŲ SENELIO SULAUKUS

Vytautas RUDOKAS

Puošni eglutė žaliuoja,
Visiems čia smagu ir jauku.
Mes šokam, linksmai dainuojam
Ir einam aplink ratuku.

Nė vienas nebėga iš salės,
Taip laukiam brangiausių svečių.
Ir štai: Kalėdų Senelis,
Su pilnu maišu ant pečių!

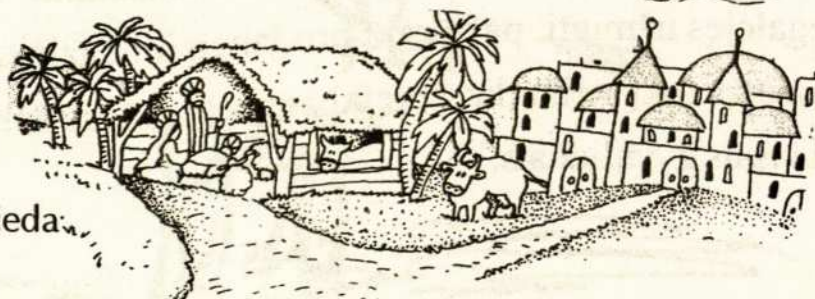
Jis kviečia mus padainuoti,
Kokia ta eglutė žalia.
Snieguolė tuoj diriguoti,
O mes lyg nykštukai šalia!

Už tai visiems po maišelį
Lauktų ir gražių dovanų!
Ir aš laimingas per salę
Tarytum per sapną einu...

Šį savo eilėraštką
Kalėdų Seneliui skiriu.
Tegu jus lydi nykštukai,
Ne tik septyni, o būriu!

Tegu lydės ir Snieguolė,
Nuo pernai vaikučių laukta.
Ji mums išdalijo meduolį
Lyg pasakų fėja balta!..

Gloria! Gloria!..

Dievo Šlovei Angelai
Džiaugsmo himnus gieda:
Prisijunkite vaikai
Pasitikt Kalėdas.

Iš mūsų kūrybos

SNIEGO SENIŲ NUOTYKIAI NAKTĮ

Toronto Maironio mokyklos
III skyriaus mokinių žiemos
projektas

Kartą gyveno labai mažas sniego senis. Jis ėjo per mišką. Tas mažas sniego senis įlipo į eglę ir pamatė kitą sniego senį pasislėpusį eglėje. Abu sniego seniai pradėjo žaisti smagiai. Taip ir prabėgo naktis.

Danielius Kuliešius

Kai žiemą prisninga sniego, visi vaikučiai džiaugiasi. Visų pirma jie lipdo Sniego Senį. Pagaliau ateina naktis, visi vaikučiai sumiega, o Sniego Senis eina į laukus. Jis ten šoka ir išdykauja. Kartu su juo linksmintis subėga visi gyvuliukai. Kai jau visi gyvuliukai subėga, jie kartu su Sniego Seniu dainuoja daineles ir žaidžia įvairius žaidimus. Vienas mažas berniukas negalėjęs užmigti, pažiūrėjo pro langą ir negalėjo patikėti savo akimis, pamatęs tokį stebuklą: Sniego Senis laukuose šoka ir linksminasi kartu su visais gyvuliukais.

Rūta Rekutė

Vieną kartą buvo sniego senis. Jis ėjo į mišką. Eidamas pamatė namą, įėjęs į vidų pajuto, kad buvo labai karšta. Tai jis greitai išėjo į lauką, kur buvo daug vėsiau. Pradėjo vaikščioti ir matė daug įvairių medžių. Eidamas pastebėjo, kad priešaky buvo labai daug sniego. Iš džiaugsmo pradėjo bėgti. Bėgdamas pajuto, kad jis padidėjo. Smarkiai krito sniegas, mažai kas besimatė - net ir eglės jis nematė. Staigiai PUŠT... ir sniego senis subyrėjo atsidūręs į eglę.

Petras Pečiulis

Aš turiu draugę jos vardas yra Audra. Su Audra aš žaidžiu dažnai. Vieną kartą mes nuvažiavom į Tėvukų ūkį. Ten žaidėm smagiai su sniegu. Pastatėm gražų sniego senį, kurį tėtė mums padėjo lipdyti. Mes taip pat ėjom slidinėti nuo kalno.

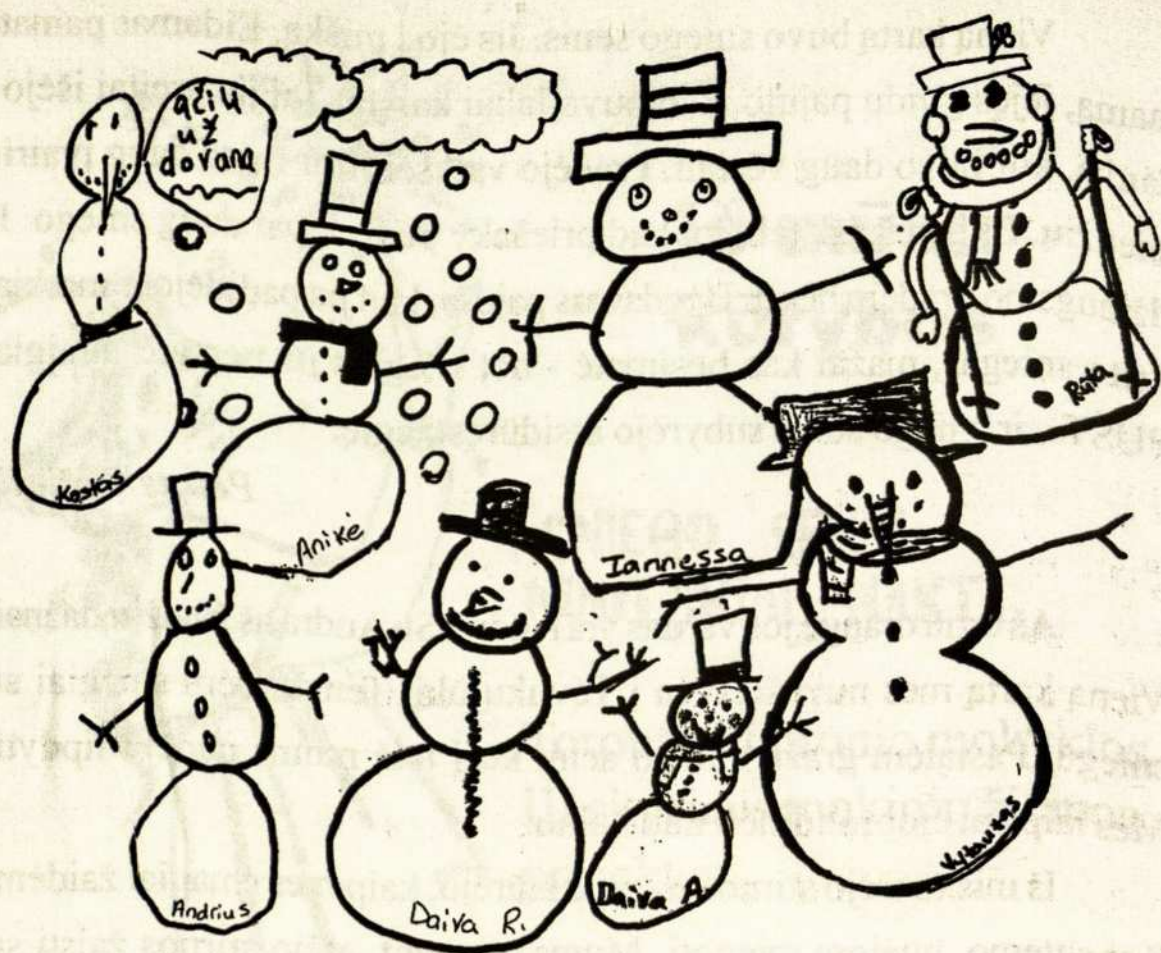
Iš miško išėjo stirnos ir į mus žiūrėjo, kaip mes smagiai žaidėm. Kai sutemo, nuėjom miegoti. Mums miegant, atėjo stirnos žaisti su sniego seniu.

Daiva Andrulytė

Naktį mano sniego senis mėgsta čiuožti miesto parkelyje. Jis neseniai išmoko slidinėti ir su savo draugais prisitaisė šakas ant "kojų", lengvai nuo kalno nuvairavo. Man smagiausia su juo žaisti sniege. Aš jį papuošiu su gražiu šaliku ir kepure. Praleidžiam visą dieną kartu.

Matas Sungaila

Vieną kartą, kai aš miegojau, mano sniego senis greitai bėgo ir pradėjo skristi. Jis užskrido ant mano stogo. Tą naktį jis matė, kai Kalėdų Senis atvyko ir nusileido žemyn pro mūsų kamina. Kalėdų Senis nusišypsojo, sniego senis pamojavo, o aš toliau miegojau.

Darius Šablinskas

Mažytėje trobelėje šalia miško gyvena Haris Poteris. Buvo graži, saulėta diena, snaigės lengvai sukinėjosi ore, Haris stovėjo ištiesęs ranką ir žiūrėjo, kaip greitai snaigės tirpsta jo delne. Staiga kilo jam mintis nulipdyti sniego senį. Jis sulipdė tris kamuolius ir sustatė vieną ant kito. Ant galvos uždėjo kibirą, vietoj nosies įkišo morką, o į rankas įgrūdo šluotą. Senis Besmegenis atrodė kaip tikras. Haris pradėjo kalbėti su Besmegeniu, bet tas tylėjo. Haris prasitarė, kad labai narėtų slidžių, bet nežino kur jas gauti.

Atėjo naktis. Visi sumigo. Tik staiga atgijo Senis Besmegenis. Jis stovėjo ir galvojo apie mažąjį berniuką, kuris labai norėjo slidžių. Besmegeniui gaila buvo Hario, ir jis labai norėjo jam padėti. Todėl jis nutarė keliauti į mišką ir suieškoti berniukui slides. Ėjo jis ilgai. Mėnulis švietė jam kelią savo sidabrinėmis spalvomis, o sniegas žibėjo tartum pribarstytas perliukų. Seniui Besmegeniui sunku buvo eiti, nes jis buvo labai storas. Bet pagaliau toli toli, miško gilumoj, jis pamatė žiburėlį ir nuskubėjo link jo.

Kai priėjo arčiau, tai pamatė trobelę, o šalia jos tikrą Senį Šaltį. Besmegenis papasakojo Seniui Šalčiui apie berniuką. Ir Šalčiui pagailo Hario, ir jis davė jam slides. Laimingas Besmegenis nuskubėjo namo. Rytą Haris išbėgo į kiemą pasidžiaugti savo sniegu Seniui.

Vietoj šluotos Besmegenis laikė dvi slides.

Anikė Rudnitsky

Vieną kartą miške buvo daug sniego senių. Kai kurie slidinėjo nuo kalno. Kiti lipo į medį. Vienas sniego senis norėjo pagauti snaigę. Šokinėdamas jis parkrito ir subyrėjo į gabaliukus. Nėra ko gailėti - kitą rytą vaikučiai vėl sulipins ir pastatys puikų sniego senį.

Adomas Kuliešius

Kartą žiemą išėjau į mišką. Buvo labai daug sniego ir buvo labai gražu. Staiga pamačiau sniego senį. Priėjau arčiau. Žiūriu, kad jis juda ir šneka. Iš pradžių išsigandau, bet jis sakė nebijoti. Nuo tada mes tapom gerais draugais. Aš norėjau parsivesti jį namo, bet mama sakė, kad kambary jis ištirps. Taip ir draugavom visą žiemą lauke. Kai atėjo pavasaris, senis pradėjo tirpti, ir mes atsisveikinom. Iki kitos žiemos.

Vytautas Stasiulevičius

Toronto Maironio mokyklos III skyriaus mokiniai 2001 m. prie savo Sniego senių projekto.

Ką sniego seniai veikia naktį? Jie vaikšto apie gatves ir mėto sniego kamuolius vienas į kitą. Gaila, kad aš miegu tuo laiku.

Elenytė Olekaitė

Vieną dieną buvo sniego senis. Jo vardas Frosty. Frosty labai mėgo lipti į egles. Vieną dieną įlipęs į eglę pamatė kitą sniego senį. Tas sniego senis buvo įklimpęs tarp šakų. Frosty jam padėjo nulipti žemyn. Abu nuėjo pas Frosty. Frosty gražiai priėmė savo naują pažystamą. Jam sumaišė sniego gėrimą. Abu išgėrė - koks buvo skanumas! Frosty paklausė, "Koks tavo vardas?". Jisai atsakė, "Snowy". Frosty tada klausė, "Ar tu norėtum būt mano draugas?" Snowy atsakė, "Taip, labai norėčiau".

Larisa Saplytė

Vieną dieną mieste, vardu - Chillyville, gyveno sniego vaikas, vardu Ledukas. Jis buvo labai gudrus. Jis sugalvojo kaip padaryti paslaptinę dėmelę. Vieną naktį, grįždamas iš mokyklos, Ledukas papūtė dėmelę. Ir jeigu kas žiūrėjo pro langą tuo laiku, galėjo matyti skraidant apie Leduką sniego kamuolius! Stovintis sniego senis tik žiūrėjo ir juokėsi.

Juozas Zenkevičius

Buvo vieną kartą vienas sniego senis. Vieną naktį Sniego Senis nuėjo į mišką ir ten užmigo. Kada jis miegojo, pro šalįėjo kiškis. Kiškis pamatė sniego senio nosį, pamanė, kad tai morka, ir ją sugraužė. Ry tą sniego senis prabudo ir pamatė, kad nebėra jo nosies. Ėmė verkėti. Atbėgo miško žvėrys sužinoti, kas atsitiko. Kai pamatė, kad nebėra Sniego Senio nosies, žvėrys suprato, kad tai kiškio darbas. Išsigandęs kiškis nubėgo prie obels ir, suradęs obuolį, padarė naują nosį.

Austėja Vaškevičiūtė

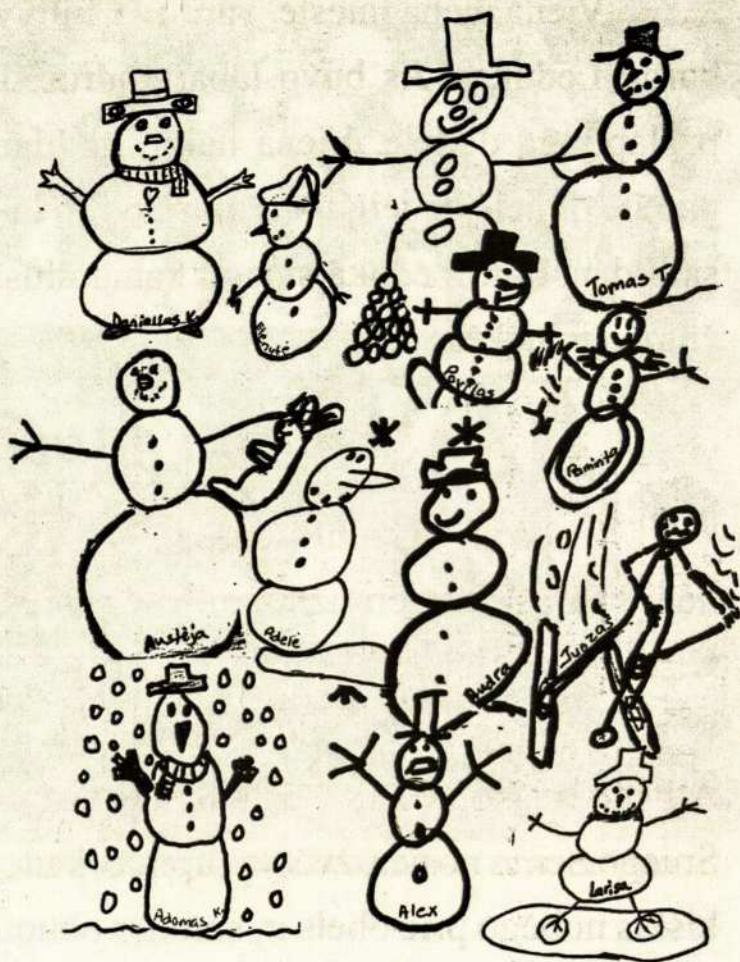
Vieną kartą miške buvo sniego senis. Jis turėjo kepurę ir šaliką. Vakare, kai vaikai miega, jis su savo draugais žaidžia lauke. Jie viens kitą gauda, ir kartais jis pasislėpdavo, kad kiti jo nesurastų. Koks smagus!

Audra Stončiūtė

Vieną kartą dideliame ledo mieste gyveno sniego senis. Jis turėjo mašiną. Nusprendęs būti Kalėdų Senis, jis pagalvojo: "Aš galiu savo mašiną panaudoti vietoj elnių". Jis pridarė dovanų iš sniego. Sukrovė į mašiną ir išvežiojo visiems vaikams. Kai sugrįžo namo, oras pasikeitė ir pasidarė labai šilta. Viskas pradėjo tirpti - visas miestas, sniego senis ir jo mašina. Deja, pavasaris jau čia. Lauksim kitos žiemos.

Tomas Botyrius

Snigo. Du vaikai
lipdė sniego senele. Ją
pavadino Žiemužele.
Vakare mama pašaukė
vaikus namo, ir Žiemuželė
liko viena, užėjo naktis.
Pasidarė tamsu ir šalta.
Žiemuželei buvo liūdna
vienai. Ji norėjo, kad
vaikučiai grįžtų ir toliau
žaistų su ja. Atėjo rytas.
Pasirodė saulutė, ir
Žiemuželė ištirpo. Sudie,
iki kitos žiemos,
Žiemužele!

Tomas Trussow

Buvo naktis. Visi sniego seniai miegojo. Išgirdę kažką, pabudo ir pamatė berniuką. Vyresnis sniego senis jo klausė: "Koks tavo vardas?" Mano vardas yra Harry Potter. O koks tavo vardas?" "Sunku man pasakyti nes mano vardas yra toks ilgas, kad niekaip negalėsi atsiminti". Berniukas pakrapštė galvelę ir nuėjo takeliu tolyn. O sniego seniams miegas užėjo, ir jie kartu pradėjo snausti.

Adele Pabrėžaitė

Miške galima rasti daug medžių ir sniego senių. Du sniego seniai stovėjo ant didžiulių snaigių. Vienas senis bandė pasiekti medį norėdamas

įlipti. O kitas sniego senis nušoko ir pradėjo šliaužti ant pilvo nuo aukšto kalno. Mėnulis toliau švietė, sniegas spindėjo. Pasakiška!

Andrius Moulton

Kai visi žmonės nueina miegoti, sniego seniai pradeda kalbėtis vienas su kitu. Galim girdėti, kaip jie tariasi: "Ar jau galime ateiti pas jus baliavoti?" Kol visi sueina prie vieno namo, vieni pradeda mėtyt sniego kamuolius viens į kitą, o kiti išdykėliai įlipa į medžius ir pradeda kratyti šakas, kurios pilnos sniego. Sniegas užkrenta ant kitų. Kartais seniai netyčia nukrenta nuo šakų ir jas nulaužo. Galima girdėti, kaip aidi jų juokas.

Raminta Petrauskaitė

Naktį Sniego Senis stebėjo, ką visi kiti darė. Paskui užėjo pas Kalėdų Senį ir jam pasakė, kad visi darė gerus darbus per metus. Kalėdų Senis tai įrašė į savo didelę knygą. Sniego Senis tada jo paklausė: "Ar man bus dovanėlės?" Kalėdų Senis atsakė: "Jei grįžtum į šiaurę su manim, tada galėčiau dovanėlę dovanoti." Tą vakarą abu išdalino dovanėles vaikams. Sugrižo į šiaurę pavargę. Kaip prižadėjo, Sniego Senis gavo gražią dovaną - margą šaliką su kepure.

Kostas Harvie -Paliulis

Sniego seniai yra gražūs ir linksmi. Jie mėgsta šaltai gyventi. Man patinka lipdyti sniego senius.

Aras Saplys

Kartą buvo šalta balta žiema.
 Prisnigo daug sniego. Aš su sesute,
 vardu Indrė, išėjom į kiemą. Mes
 nulipdėm didelį sniego senį.
 Padarėm nosį iš morkos, akyles
 iš sagų. Uždėjom kepurę ir
 šaliką, kad nesusaltų. Buvo
 smagu ir linksma, bet tuoj
 sutemo, ir mes turėjom eit gulti.
 Indrė užmigo greitai. O aš tik
 galvojau apie sniego senį. Jis
 atėjo pas mane ir nusivedė
 mane pas savo draugus.
 Mes šokom ir dainavom,

kol mama iš ryto atėjo prikelti. Sapnas nutrūko. Šokau iš lovos prie
 lango ir mačiau, kad sniego senis stovėjo, kur mes jį buvom pastatę.
 Mano sesutė labai nusiminė, kad sniego senis jas neaplankė per sapną.

Daiva Ramanauskaitė

Mes keturi buvome tokie
 užimti statant sniego senį, kad
 nesuspėjome sugalvoti įdomių
 nuotykių, bet žinome, kad jų yra
 daug. Net ir mūsų senis naktimis
 išdykauja – jį randame rytą susivėlusį.

*Alex Aiello, Ianessa Grey,
 Povilas Grigutis,
 Nikolas Stauskas*

Daug pasaulio įdomybių
Nori sužinot vaikai,
Jas visas Žiniukas žino
Ir užrašo tau tiksliai.
Nori būti Žiniuku,
Tai skaityki iš pradžių...

AR ŽINAI? ŠIAURĖS ELNIAS

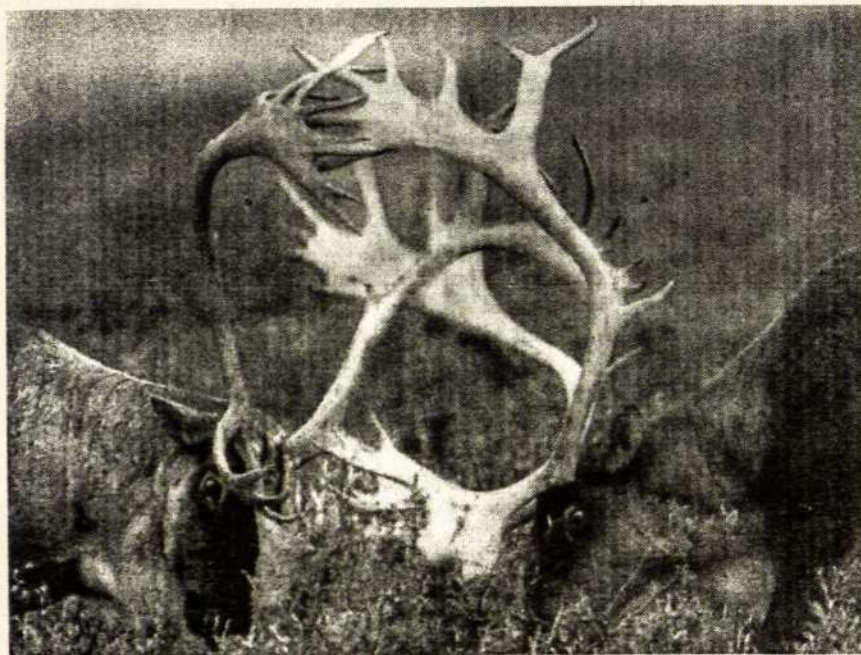
Visi žinome, kad šventojo Mikalojaus roges Kalėdų naktį tempia puikių Šiaurės elnių kinkinys. Tačiau ką mes žinome apie patį elnią?

Suaugęs elnias yra maždaug metro aukščio ir dviejų metrų ilgio ir gyvena maždaug 15 metų.

Gausiausiai šie gyvūnai paplitę šiaurinėse Europos, Azijos ir Pietų Amerikos (ten juos vadina karibu) dalyse. Taip pat ir Špicbergene, kur šaltis spigina kartais net iki minus 50 laipsnių. Šiaurinis elnias prisitaikęs gyventi sunkiomis sąlygomis - jo kūną dengia tankus ir ilgas kailis, po kaklu nukarę ilgi karčiai. Tokie kailiniai saugo gyvulį ne tik nuo šalčio, bet ir nuo drėgmės. Žiemą kailis pabąla, o vasarą virsta pilkšvai rudu.

Vasaros elnių gyvenamose vietose trumpos ir per tą laiką šie gyvūnai turi užsiauginti daug riebalų, kad galėtų ramiai iškęsti žiemą. Tada elniai ėda daug mažiau. Ant sušalusios žemės po storu sniego

patalu jie mažai ką randa, todėl godžiai sušlamščia viską: žoles, ūglius, samanų, ant kranto išmestas žuvis, paukščių kiaušinius. Labai mėgsta druską ir geria sūrų jūros vandenį.

E l n i ū

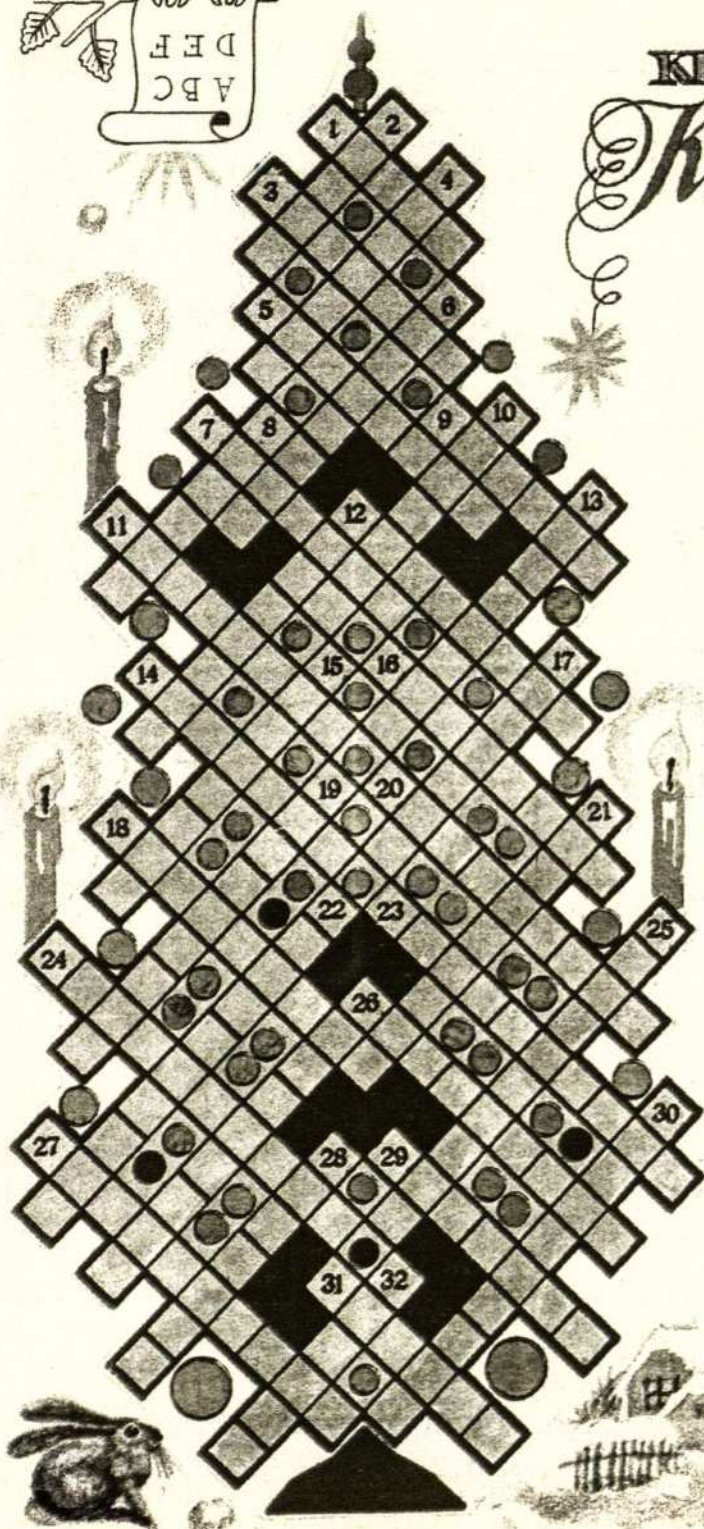
kanopos plačios. Aštriomis nagomis iš po sniego jie kasa maistą. Jei sniegas birus, padeda ir galva. Prasidėjus žiemai elniai traukia į pietus. Jie be vargo perplaukia upes, kitus vandens telkinius ir net kelių kilometrų pločio jūros sąsiaurius. Taip su visa banda keliauja du kartus per metus, o jų kelionės trunka vieną ar net du mėnesius. Kartais tenka nukeliauti iki 700 kilometrų. Elnių bandose pasitaiko nuo dviejų iki keturių tūkstančių gyvulių. Bandoje griežtas pasiskirstymas: yra vedlys – karalius, jo padėjėjai – lyg ministrai, taip pat ir dvariškiai. Karaliumi paprastai tampa tas, kuris turi didžiausius ir labiausiai išsišakojusius ragus. Dažniausiai tai senas patinas. Pavasarį vyksta patinų turnyrai, kuriuose jie ragais kaunasi dėl patelių. Nugalėtojas laimi valdžią ir daugiau “žmonių”, o pralaimėjęs kartais netenka ir ragų. Gruodžio mėnesį elniai ir taip meta ragus, o pavasarį jiems pradeda augti nauji, dar gražesni, padengti švelnia kailine oda, kuri po kiek laiko nusitrina.

Iš riebaus elnių pieno spaudžiamas sūris, elniai mėsos, riebalų ir odos šaltinis. Sudėtingais tundros ir taigos keliais jie pajėgia tempti sunkius krovinius. Elniai pusiau prijaukinti gyvūnai, todėl jiems nereikia nei tvartų statyti, nei ganyklomis rūpintis. Šiaurės kraštų gyventojai labai vertina elnius, kurie jiems atstoja ir karves ir arklius.

KRYŽIAŽODIS

Kalėdų senelio BELAUKIANT

1. Žiemą vasarą skarota ir spygliuota lyg ežys - augalota ir kerota... Kas? 2. Turi sparnus, bet nelekia, neturi kojų, bet nepavysi. 3. Už žirni mažesnis, už velnią piktesnis. 4. Juoda kaip puods, žalia vanta. 5. Paukštis - taikos simbolis. 6. Kilo kilo - sėdynė prisilo. 7. Raitas joja, už ausų kojas pasidėjęs. 8. Ko vėjas nepaneša? 9. Malonybinis vandens paukščio pavadinimas. 10. Ir vėto, ir mēto - plius laukus primēto. 11. Šiltųjų kraštų augalas, kurio sultingas vaisius panašus į kankorėžį. 12. (Iš kairės į dešinę.) Tėvas su adatytėm, močia su gramatytėm, vaikai su uodegytėm. 12. (Iš dešinės į kairę.) Šalies vaikų savaitraštis. 13. Trumpas miegas, snustelėjimas. 14. Raudonas gaidys, juoda skiauterė. 15. Didelis pilkas žinduolis, kuriam nuo snukio eina juostos akių ir ausų link. 16. Laiba panelė toli spjauna. 17. Vieta po stogu. 18. Juodas bulius eina keliu baubdamas. 19. Karklių krūmai. 20. Agurkų laukas. 21. Eina be kojų, muša be rankų. 22. Margas paukštelis viso pasaulio naujienas nešioja. 23. Plėšrus šiltųjų kraštų vandens roplys. 24. Gramatikos specialistas. 25. Dokumentas, nustatantis vienodus reikalavimus produkcijai. 26. (Iš kairės į dešinę.) Upės dalis tarp aukštupio ir žemupio. 26. (Iš dešinės į kairę.) Mažas vištų jauniklis. 27. Vabalas, kurio lervos auga iš medžių lapų susuktuose vamzdeliuose. 28. Karpinių šeimos dumblingų ežerų ir kūdrų žuvis. 29. Medinių namų statytojas. 30. Linksnis, kuriuo atsakoma į klausimą „ką?“. 31. Lengvas vasarinis pastatėlis sode. 32. Atrajotojas šakotais ragais.

Sudarė Romualdas NORVAIŠAS

*Su Kalėdom, Naujais Metais
Sveikinam VISUS!
Džiaugsmo, laimės linkim,
Juoko į namus.
Kai skaitysite Eglutę
Šypsenos žydės
Ir dar daugel daugel metų
Pasakos lydės.*

Su Šv. Kalėdom ir Naujaisiais Metais
sveikiname buvusią *Eglutės* redaktore
REGINĄ KUČIENĘ
ir dėkojame už daugelio metų
puikų *Eglutės* redagavimą.

JAV LB Švietimo Taryba ir Eglutės redakcija

EGLUTĖ

8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL. 60465, USA

Tel. 708-430-1911